

REVERIL-SERIE

OOTMOEDIG EN AANHOUDEND BIDDEN

CAROLUS TUINMAN

No. 581

Januari-februari 2022

De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegeltfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

CAROLUS TUINMAN

Carolus Tuinman, zoon van Bartel Thuijnman en Sophia Aoronius, werd medio november 1659 geboren in Maastricht. Daar groeide hij ook op. Vanaf zijn jeugd had hij een ‘zonderlinge zin in onze braave moedertaal’, zoals hij zelf ergens zegt. Hij verzamelde spreekwoorden en uitdrukkingen, waar hij later nog veel profijt van zou hebben.

Tuinman studeerde theologie in Utrecht. Daar voelde hij zich zeer verbonden met de hoogleraar Melchior Leydekker, die net als Tuinman gerekend wordt tot de Voetiaanse richting in de kerk.

Tuinmans eerste gemeente werd Sint Kruis in Staats-Vlaanderen. Hij werd daar bevestigd op 28 maart 1685. Hij bleef er niet lang. Al in april 1687 vertrok hij naar Sint Maartensdijk, vanwaar hij in 1691 naar Goes beroepen werd. Zijn laatste gemeente was vanaf 1699 Middelburg, waar hij bleef tot aan zijn dood op 5 november 1728. Hij was er de ambtgenoot van onder anderen Jacobus Leydekker, met wie hij vooral bevriend was, en van Bernardus

Smijtegelt, beiden ook Voetiaan.

Carolus Tuinman was een strijdbare man. Hij polemiseerde graag en veel, waarbij hij zich meer dan eens veel te kras heeft uitdrukt. In meerdere publicaties haalde hij fel uit naar zijn tijdgenoot, de filosoof Baruch Spinoza. Ook degenen die van het gereformeerde spoor waren afgeweken pakte hij op allerlei manieren aan, zowel op rijm als in vertalingen of door spreekwoorden op te nemen die hij op hen van toepassing achtte. Hij schreef zijn strijdschriften in een hoog tempo en hij gaf nooit op.

Tuinman was dus ook een groot liefhebber van de Nederlandse taal. Om 'de Nederlandse taal op te helderen' publiceerde hij in 1722 een "Fakkelt der Nederduitsche taale". Het is eigenlijk een woordenboek waarin hij probeert vele woorden te herleiden tot wat hij dacht dat hun oorsprong was. Tuinman dichtte graag en hij stichtte graag. Dat blijkt uit bundels als "Liederen Zions" uit 1718, "Beginzel van hemelwerk" uit 1720 en de "Geestelijke gezangen" uit 1725. Op allerlei zaken gaat hij in. Verder verscheen een 'Oorsprong

en uytlegging van de dagelyks gebruikte Nederduitsche spreekwoorden' in twee delen. Een goede indruk van zijn verkondiging krijgt men uit de prekenbundels die na zijn dood werden uitgegeven. Zo verschenen "De Toevlucht en Sterkte van het ware Christendom", een verklaring van de Heidelbergse Catechismus in 55 preken, de bundels "Keurstoffen uit de Heilige Schriften der Propheten" en de "Keurstoffen over het boek Job". In de voorrede daarvan wordt opgemerkt dat Tuinman graag de natuurlijke dingen met een 'geestelijk oog' beschouwde, want zij konden de beschouwers 'opleiden om de Schepper, Onderhouder en Bestierder van de natuur met diep ontzag te vrezen en op allerlei wijzen te eerbiedigen en te verheerlijken'.

Bronnen:

- Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 1, blz. 382-383.
- dr. H. Florijn, Carolus Tuinman: Voetiaan en neerlandicus (Reformatorisch Dagblad van

17 december 2009).

De hiernavolgende preek is afkomstig uit de bundel '*Nagelaatene keurstoffen*' van den beroemden heere, Carolus Tuinman, Vlissingen 1781, pagina 89-109. Het betreft de zevende preek die zorgvuldig is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

Deze preek is het vervolg op de preek nr. 568 die in oktober 2020 uitkwam in de Reveilserie. Nu worden de punten 4 en 5 uit die preek nader uitgewerkt.

4. Het aanhoudende gebed van de vrouw, en Christus' gesprek met haar.
5. Christus prijst haar in vers 28 en verhoort haar gebed.

OOTMOEDIG EN AANHOUDEND BIDDEN

door

CAROLUS TUINMAN

“En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij! Doch Hij antwoordde en zeide: het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen. En zij zeide: Ja, Heere! Doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren. Toen antwoordde Jezus, en zeide tot haar: O vrouw, groot is uw geloof! U geschiede, gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.”

Mattheüs 15:25-28

In de vorige preek over deze geschiedenis overdachten we het verzoek van de Kananese vrouw voor haar door de duivel bezeten dochter. We hoorden dat de Zaligmaker stilzweeg, en we hoorden ook de woorden

die Hij sprak toen hij het pleidooi van de discipelen afwees. We willen nu het vervolg van de geschiedenis overdenken:

1. Het gesprek tussen de Heere Jezus en de Kananese vrouw, die bij de Zaligmaker aanhield.
2. De blijde afloop van de geschiedenis, Jezus verhoort haar gebed.

1.

‘En zij kwam en aanbad Hem, zeggende, Heere help mij!’ (vers 25). Hoewel Christus zich voor haar geroep als doof houdt, doet de vrouw net alsof ze Zijn antwoord aan de discipelen niet gehoord heeft. En hoewel ze niets kan inbrengen tegen Christus’ woorden, blijft haar vertrouwen op Zijn macht en goedheid toch rotsvast. Het ligt in de natuur van het ware geloof dat het ondanks alle verzoeken en tegenspraak, waarop het soms geen antwoord heeft, toch werkzaam blijft. Hoewel God Zijn aangezicht voor ons verbergt en ons zelfs schijnt te verstoten, tóch vertrouwt het geloof – naar het voorbeeld van Abraham (zie Romeinen 4:18, 20-21) – op Gods waarheid, macht en goedheid.

De Kananese vrouw komt dus tot Jezus. O, heilige vrijmoedigheid! Christus wijst haar af, maar toch komt ze tot Hem en houdt ze bij Hem aan. Hoewel Hij haar niet antwoordt en zelfs afwijst, kan Christus' stilzwijgen en afwijzing haar niet tot zwijgen brengen. Hoe is het mogelijk dat zij nog enkele sprankjes geloof heeft! Eerst volgde ze Christus op enige afstand, maar nu komt ze voor Hem staan; eerst riep ze 'van verre', maar nu komt ze dichterbij. Geen afwijzing kan haar tegenhouden.

Dit werd veroorzaakt door de kracht van het geloof. Dat geloof is een genade die ijverig maakt en de vrouw een onbevreesd hart geeft, zodat ze haar blik in vrijmoedigheid op Hem durft te richten. Hoewel haar verzoek tot op dat moment afgewezen werd, laat zij zich daardoor niet hinderen. Tot Jezus gekomen, valt zij op haar knieën en aanbidt Hem; want dat betekent het grondwoord. Markus zegt dat ze aan Zijn voeten neerviel. Tot nu toe aanbad de vrouw Hem met haar mond, maar nu bidden ook haar knieën. Het oog van haar geloof ziet op de godheid van Christus, en dat doet haar op de

grond voor Zijn voeten neerknielen. Neerknielen is een gepaste gestalte voor een ootmoedige bidder; de vernedering van het lichaam drukt de vernedering van de ziel voor God uit. Terwijl ze op deze wijze Christus aanbidt, zegt ze: ‘Heere, help mij!’ Maar Hij zwijgt, opdat ze luider roepen zal. Weliswaar zwijgen Christus’ lippen, maar Hij spreekt door Zijn Geest, Die haar aanhoudend doet bidden en smeken. Ongetwijfeld is een aanhoudend smeken door de Geest van het gebed een antwoord van God. Als wij aanhoudend tot God bidden, is dit een teken dat Hij ons in Zijn genade hoort. Ja, het is een bewijs dat Hij ons ondersteunt en aanzet om in het gebed aan te houden om verhoord te worden. Dat erkent ook David in Psalm 63 vers 9: ‘Uw rechterhand’, zegt hij, ‘ondersteunt mij.’ En in Psalm 10 vers 17: ‘HEERE! Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord: Gij zult hun hart sterken, Uw oor zal opmerken.’

Ondanks Christus’ afwijzend antwoord smeekt en bidt de vrouw: Heere! Help mij! Het is alsof ze zeggen wil: ‘Heere, ik kan met u niet

redetwisten, op duizend vragen kan ik niet één antwoord geven. Ik kan alleen maar zeggen dat ik Uw hulp nodig heb. Ik zal niet van U weggaan, voordat U mij geholpen hebt. Al ben ik geen schaap van het huis van Israël, zonder U ben ik verloren. U bent tot verlorenen gezonden, en ik ben ook een verlorene. Al wijst U mij af, ik zal toch tot U komen. Heere, help mij! U kunt mij helpen, als U maar wilt!

Wie zou nu niet een genadig antwoord verwachten van de barmhartige Zaligmaker aan deze gelovige en hopende bidder? Zouden de smeekstem van het geloof en het ootmoedig buigen van de knieën de verhoring nu niet bewerkstelligen? Wie zou nu niet durven hopen op een antwoord op haar gebed?

Maar, hoe de vrouw ook haar gebeden vermeerderd, Christus schijnt haar nog meer te negeren. ‘Het is’, zegt Hij, ‘niet betamelijk, het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen’ (vers 26).

Wat een teleurstellend antwoord! Christus’ stilzwijgen drukt Zijn afwijzing uit; Zijn antwoord aan de discipelen bevestigt Zijn zwijgen. Alles getuigt ervan dat Hij haar

afwijst. Christus noemt de Joden die zo ondankbaar waren, ‘kinderen’; maar deze vrouw, die Hem zo naloopt en aanroept als ‘Zoon van David’, noemt Hij een hondje!

Wat zullen we hiervan zeggen? Is de fontein der genade opgedroogd? O, Zaligmaker, hoe is het mogelijk dat zulke harde woorden van Uw genadevolle lippen vloeien? Is het Lam Gods dan in een leeuw veranderd? Heere, U hebt Herodes een vos genoemd, en de Farizeeën adderengebroid; want ze waren het waard. Herodes was listig en goddeloos en de Farizeeën waren vol boosheid. Maar hier is een vrouw in nood, een vrouw die u vurig in geloof en liefde aankleeft. Maar U acht haar onwaardig, U stoot haar van U af en noemt haar een hondje. O, Heere, hoe verschillend zijn onze en Uw gedachten! Uw onvriendelijkheid vloeit echter uit Uw goedheid voort. De beproeving van de vrouw zou te zwaar zijn geweest als U haar met Uw Geest niet had ondersteund, en U Zich niet voorgenomen had haar sterke geloof heerlijk te bekronen. Als U deze vrouw niet tot een

geloofsvoorbeeld had willen stellen, zou U haar niet behandeld hebben als een voorwerp van geringschatting.

Christus noemt de Kananese vrouw, en met haar de heidenen, ‘hondjes’. De Joden noemt Hij echter ‘kinderen’ en Zijn genade en hulp het ‘brood der kinderen’. De Joden dragen die ere naam, omdat ze het voorrecht hebben kinderen van het verbond te zijn en het recht van aanneming bezitten. De heidenen worden om hun verachte staat uit te drukken met de smaadnaam van ‘hond’ aangeduid. Welk schepsel is in Gods Woord meer veracht dan een hond? (2 Samuël 3:8; 9:8). De verworpenen en niet-wedergeboren mensen zijn in Gods ogen zo veracht dat ze als niet meer dan honden worden aangemerkt. Het is alsof de Heere Jezus wil zeggen: Het is ongepast dat de hondjes samen met de kinderen eten; nog minder gepast is het dat het brood aan de kinderen onthouden wordt en aan de hondjes wordt gegeven. O vrouw, u bent niet meer dan verachtelijk in Mijn ogen en Mijn genade onwaardig. Want vergeleken met de kinderen van Israël moet u, samen met de heidenen,

als een hondje worden gerekend. Vrouw, ga daarom van Mij weg. Waarom valt u mij lastig? Deze derde verzoeking is nog zwaarder dan de twee vorige en laat zien dat zij alle hulp van Christus onwaardig lijkt te zijn. Maar wat zegt nu de Kananese vrouw op deze neerbuigende afwijzing van Christus?

Wel, ze wordt niet ongeduldig en boos, en werpt ook niet tegen: Bent U nu die beloofde Heiland? Ontvangt U mij zó smadelijk? Is dit de troost die Gij aan een bedroefde van hart geeft? Is dit de vrucht van mijn ootmoedig smeken? Heb ik tegen u als een hond geblaft toen ik u Heere, Zoon van David, noemde? Ben ik niet genoeg bezocht met die deerniswekkende kwaal van mijn dochter? Wilt U mijn ellende door Uw afwijzing en minachting nog verder verzwaren?

2.

Nee, zo spreekt zij niet. In haar nederigheid spreekt ze niet tegen; haar geloof en lijdzaamheid overwinnen alles. Daarom antwoordt ze ootmoedig: 'Ja, Heere! Doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen

van de tafel van hun heren.’ Ze wil zeggen: ‘O, Heere, U vergelijkt mij met een hond. Laat het maar zo zijn! Maar geeft U mij dan maar het voorrecht dat die hondjes bij de kinderen genieten! Hoewel ik het brood van Uw kinderen onwaardig ben, zal ik tevreden zijn met de brokjes die vallen van de genadetafel waaraan Gij Uw kinderen onthaalt. Al geeft U mij maar een kruimeltje van Uw genade, ik zal ermee tevreden en dankbaar zijn. Want U bent Heere en Uw genade is oneindig. Als het U behaagt mij overvloedige genade te weigeren, dan zal ik met de minste genoeg nemen.’ Wij moeten hieruit leren de minste kruimel van Gods genade meer dan hoog te achten en ons gelukkig te weten als wij die ontvangen. Kijk, zo worstelt deze vrouw met Christus om Hem te overwinnen. Wat Hij haar ook voorwerpt om haar van Zich af te weren, ze put er moed uit en hoop op genade. Met het wapen waarmee Christus haar bestrijdt, overwint ze Hem zelf!

Naar het voorbeeld van deze vrouw moet ook ons geloof werkzaam zijn in de geestelijke

strijd. Vaak bidt een bedroefde ziel om genade, maar krijgt zij geen troost. God werpt de vrouw haar onwaardigheid voor de voeten; ze is in Zijn ogen een grote zondares, aan wie Hij met recht Zijn genade kan weigeren. Deze gedachte zou ons moedeloos maken, als we ons vertrouwen op God niet beoefenden, en met dat schild de pijl opvangen. Ja, het zwaard waarmee Hij ons van Zich schijnt te weren, wenden we tot ons eigen voordeel aan.

We kunnen dus naar aanleiding van het voorbeeld van deze vrouw vaststellen: O Heere, ben ik een zondaar, of een zondares? Maar juist aan zulke zielen bewijst U toch genade? Ja, laat mij Uw genade ontvangen, omdat ik een zondaar ben. Die genade hebt U immers aan zondaren beloofd, en in zulke schepselen wordt ze verheerlijkt. Nooit mag dus onze schuldige onwaardigheid ons zo moedeloos maken, dat wij niet door het geloof Gods ontferming zouden verwachten.

Wij lezen over Jakob in Hosea 12 vers 5: ‘Hij – Jakob – gedroeg zich vorstelijk tegen de Engel, en overmocht Hem, hij weende en smeekte Hem.’ De profeet zegt dit naar aanleiding van

Genesis 32:28-29. Op die wijze heeft ook deze vrouw met Christus geworsteld en Hem overwonnen. Het is nu duidelijk dat het geloof van de Kananese haar tot een Israëlitische heeft gemaakt, een dochter van Jakob, wiens geloof ze navolgt.

Christus geeft Zich nu gewonnen en zegt: 'O vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wilt.' De Zaligmaker kan Zich niet langer inhouden, zoals eens Jozef zich als een liefhebbende broer niet langer voor zijn broers kon verbergen. Tevoren had hij hen weliswaar als een strenge heerser onvriendelijk behandeld, maar intussen brandde zijn hart van liefde. Zo kan Christus Zich niet langer inhouden. Hij geeft Zich gewonnen, Zijn hart versmelt in barmhartigheid en Hij opent Zijn vriendelijke mond. 'Vrouw', zegt Hij, 'groot is uw geloof.' Het was immers een grote genade dat ze als heidense vrouw, tóch van Christus geloofde dat Hij Davids Zoon was. Daarmee beschaamde zij de Joden. Ze gelooft dat Hij de Heere is, Die helpen kan, en in Zijn almacht haar kind van de duivel kan verlossen.

Het is een bewijs van haar grote geloof, dat zij ondanks Christus' afwijzing met een heilige vrijmoedigheid en een geestelijke vrijpostigheid tot Hem durft te naderen. Het is een grote genade dat ze Zijn beproevingen doorstaat en standvastig aanhoudt, totdat ze gezegend wordt. Daarom wordt haar geloof niet beschaamd en ziet ze haar verzoek ingewilligd. Haar dochter wordt genezen, 'van die ure af', op datzelfde moment. Hoewel Christus niet bij haar kind is, toch blijkt Zijn almacht en alomtegenwoordigheid. Toen Christus naar Zijn mensheid rechtstreeks tot de vrouw sprak, was Hij naar Zijn godheid bij haar dochter. Let ook op het heerlijke voorbeeld dat in Johannes 4:46-53 en Mattheus 8:13 beschreven wordt.

Toepassing

Laten we dit alles nu eens praktisch uitwerken. De manier waarop Christus met de Kananese vrouw omging, is een voorbeeld van hoe God handelt met Zijn kinderen. Zoals de Heiland Zijn aangezicht en genade lange tijd voor haar verborg, zo verbergt God Zich soms lang voor Zijn kinderen. Hij keert hen dan een

onvriendelijk en toornig gelaat toe. Hoe de Kananese vrouw ook achter de Heiland aanliep en tot Hem riep, Hij leek haar te verachten, Hij weerde haar van Zich af en vervolgde Zijn weg. Tóch heeft de Heere in Zijn tere en hartelijke ontferming Zijn kinderen lief, en wil hen tot hun vertroosting en verlossing genade bewijzen.

Veel bijbelheiligen, die zich over de verberging van Gods aangezicht met bittere droefheid en veel bewogenheid beklaagd hebben, zijn daarvan getuigen en voorbeelden. Jobs geloof werd op deze leerschool op een bijzondere wijze geoefend. We lezen in Job 13:24-26 zijn klacht: ‘Waarom verbergt Gij Uw aangezicht, en houdt mij voor Uw vijand? Zult Gij een voortgedreven blad verbrijzelen, en zult Gij een droge stoppel vervolgen? Want Gij schrijft tegen mij bittere dingen; en Gij doet mij erven de misdaden mijner jonkheid.’ Nog droeviger klaagt hij in hoofdstuk 16:9. Daar zegt hij tegen zijn vrienden: ‘Zijn toorn verscheurt en Hij haat mij; Hij knerst over mij met Zijn tanden, mijn tegenpartijder scherpt zijn ogen tegen mij.’ Lees verder Job 7:32 en 16:20-21.

Deze verberging van Gods aangezicht heeft Job in eigen waarneming ervaren, maar in werkelijkheid was God Zijn Vriend en hem genadig gezind. Let erop dat het zo leek, omdat God, om Jobs geloof te beproeven, hem het gevoel van Zijn gunst had ontnomen, alsof Hij Zijn vaderlijk ongenoegen openbaarde aan zijn ziel.

Ook David beklagt zich in Psalm 10 vers 1: ‘O HEERE, waarom staat Gij van verre? Waarom verbergt Gij u in tijden van benauwdheid?’ En in Psalm 13:2 klaagt hij: ‘Hoe lang, HEERE, zult Gij mij steeds vergeten? Hoe lang zult Gij uw aangezicht voor mij verbergen?’

Zo klonk ook de klacht van Asaf in Psalm 77:8-10: ‘Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?’ Vergelijk dit ook met vers 3. Let verder op de klacht van Heman in Psalm 88:2, 3, 10 en 14-15 en op die van de bruid in Hooglied

3:1 en 5:6. Ook op de klacht van de Kerk in Klaagliederen 3:8.

De tijd dat God de gebeden van Zijn kinderen niet lijkt te willen horen en met Zijn verhoring hun ziel te troosten, kan lang duren. Zo behandelt Christus de Kananese vrouw. Job beklagt zich erover in Job 30:20-21. Hij zegt daar tegen God: ‘Ik schrei tot U, maar Gij antwoordt mij niet; ik sta, maar Gij slaat geen acht op mij. Gij zijt veranderd in een wrede tegen mij; door de sterkte Uwer hand weerstaat Gij mij als een hater. Zo verging het ook David in Psalm 22:2-3: ‘Mijn God! – roept hij uit – waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossingen, van de woorden van mijn brullen? Mijn God! Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; en des nachts, en ik heb geen stilte.’

Niet minder klaagde de profeet Habakuk in hoofdstuk 1 van zijn profetie, en de Kerk in Psalm 80:5. Op deze wijze behandelt God soms Zijn kinderen als ze lichamelijke ongemakken ervaren en in benauwde omstandigheden verkeren, maar in het bijzonder als Hij hun ziel met droevige geestelijke aanvechtingen

en verzoeken op de proef stelt. God schijnt hen te hebben verlaten en vergeten. Ze roepen luid en aanhoudend, maar krijgen geen antwoord. Zij klagen tot God, nemen tot Hem de toevlucht en vallen Hem te voet. Maar hoewel God hun gebed hoort, heeft het er toch de schijn van dat Hij hen verstoot.

De redenen waarom God vaak zo werkt, zijn verschillend van aard.

1. God handelt zo uit vaderlijke rechtvaardigheid en strengheid, om zo Zijn kinderen te bestraffen om hun zonden tegen Hem, opdat ze zich vernederen. Dat ondervond David na zijn dubbele zware val. Hij smeekt in Psalm 51:11 en 14: ‘Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, en delg uit al mijn ongerechtigheden. Geef mij weer de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij.’ God had David verlaten, maar die had dit zelf veroorzaakt door God te verlaten, van Hem af te wijken en te zondigen. Dus als God weigert onze gebeden te verhoren, is het dikwijls om de misdaden van Zijn kinderen, waarover zij niet genoeg vernederd zijn.

2. God handelt zo om de oprechtheid, de standvastigheid, het geloof en de hoop van Zijn kinderen te beproeven, hen te oefenen om Hem aan te hangen en op Zijn genade te wachten. Zoals Christus de Kananese vrouw behandelt, handelt God ook wel met Zijn kinderen. Het is zeker dat een langdurig uitblijven van een antwoord op ons gebed een sterke verzoeking is om aan Gods genade te twijfelen. We denken dan: Het is hopeloos! God zal mij wel nooit genadig zijn! Waarom zou ik nog op de Heere hopen? Maar een oprecht kind van God overwint die verzoeken door het geloof en de hoop. Hij houdt bij de Heere aan en wacht op Zijn goedertierenheid. Gods kind zegt dan met Asaf: ‘Maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert’ (Ps. 77:11), met Jesaja: ‘Ik zal de Heere verbeiden’ (Jes. 8:17) en met Micha: ‘Maar ik zal uitzien naar de HEERE, ik zal wachten op de God van mijn heil’ (Micha 7:7). Let ook op wat Job zegt in Job 13:15. In dit verband geldt ook Klaagliederen 3 vers 26: ‘Het is goed dat men hope, en stil zij op het heil des HEEREN.

3. God handelt zo ook wel met ons om ons op te scherpen in onze gebeden en onze verlangens aan te wakkeren. Christus spreekt daarom ook zo met deze vrouw. Hoe beslistert Christus haar verzoek afwijst, des te krachtiger dringt ze aan. Op die wijze behandelt God ook Zijn kinderen. Hij stelt de verhoring van hun gebeden niet uit, omdat Hij Zich heeft voorgenomen nimmer te verhoren, maar opdat hun verlangens levendiger worden om des te overvloediger te geven. Want naar de kracht van onze gebeden, zijn ook Gods antwoorden. Bernardus¹ heeft in dit verband over het Hooglied eens het volgende opgemerkt: ‘Het is niet uit toorn, maar uit een onuitgesproken genegenheid; niet uit een verminderde liefde, dat Christus Zich zo dikwijls voor Zijn bruid verbergt en door haar niet gevonden wordt, of tot Hem wederkeert wanneer ze tot Hem roept. Het is slechts om haar liefde op te scherpen, haar genegenheid meer te ontsteken, en haar aan te sporen om Hem des te ijveriger te zoeken.’

1 Bernardus van Clairvaux, Cisterciënzer monnik, werd in 1115 benoemd tot abt van het klooster te Clairveaux. Hij schreef 86 preken over het Hooglied en werd door zowel Luther als Calvijn hoog gewaardeerd.

Zoals wij blazen in het vuur om het heter te laten branden, zo werkt Gods uitstel om ons gebed te verhoren op de harten van Zijn kinderen in om hun genegenheid vuriger te maken. De uitgestelde hoop (zie Spreuken 13:12) doet des te vuriger verlangen naar de verlangde zaak. Daarom stelt God de verhoring van onze gebeden wel eens voor langere tijd uit. Het vertrouwen en de hoop op God maakt ons hart vuriger in verlangen en versterkt onze gebeden en verlangens. Dit was ook de ervaring van Paulus en Christus Zelf. Zie 2 Korinthe 12:7 en Lukas 22:44.

4. God werkt soms zo, opdat Zijn genade in de verhoring van onze gebeden des te zoeter zal zijn en wij die op het hoogst zullen waarderen. Dingen die wij met inspanning en droefheid zoeken en met een vurig verlangen verwachten, zijn des te aangenamer en troostrijker als we ze ontvangen. God wil dat we Zijn genade die Hij ons waardig acht, zeer hoog achten. Hij wil dat we lange tijd om een weldaad smeken, opdat wij Hem alleen zullen erkennen en Hem des te overvloediger zullen danken

en verheerlijken. Het hart dat door Gods lange zwijgen vervuld is met verlangen, zal na het ontvangen van de genade overvloeien van dankbaarheid. Wie zal onder woorden kunnen brengen hoe overvloedig de Kananese vrouw Christus gedankt heeft, na Hem zo langdurig gesmeekt te hebben? En hoe hoog zij Christus' ontferming en hulp, die haar zo veel aanhoudende gebeden gekost had, gewaardeerd heeft?

Dit moet ons leren om het niet vreemd te vinden als God ons zo behandelt. Er overkomt ons niets ongewoons als het God behaagt ons geloof zo te oefenen. We moeten daarin de hand en de raad van God opmerken en Zijn redenen daarbij goedkeuren. In zo'n geval moeten we met aanhoudende gebeden en in geloof het voorbeeld van de Kananese vrouw volgen. Hoewel de verhoring uitblijft, moeten we standvastig aanhouden en volharden in onze gebeden. Deze vrouw gaf niet op; en hoewel Christus lange tijd geen antwoord gaf, hield ze onophoudelijk bij Hem aan. Ja, ze bad des te ernstiger toen Christus haar nog beslister afwees.

Dit is een houding die nodig is in het gebed, maar ze is erg moeilijk om in praktijk te brengen. Gods Woord geeft ons daarom veel vermaningen en aanmoedigingen. Lees bijvoorbeeld maar Kolossensen 4:2, waar staat: 'Houdt sterk aan in het gebed en waakt daarin met dankzegging. Let ook op 1 Thessalonicensen 5 vers 17: 'Bidt zonder ophouden.' Christus Zelf beveelt dit ook en verduidelijkt Zijn bevel in Lukas 18 met de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter. Lees ook de gelijkenis van de onbeschaamde vriend in Lukas 11 vanaf vers 5. Hij past het Zelf toe in de verzen 9-10: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.' We moeten dus niet alleen bidden, maar ook zoeken en kloppen, niet traag worden, maar aanhouden in onze gebeden, totdat ons verlangen vervuld wordt.

Een standvastig en aanhoudend gebed kenmerkt zich door het volgende.

a. Een voortdurende ijver en vurigheid van geest is nodig om aan te houden in het gebed. Daartoe moeten ons hart en onze genegenheid

worden opgewekt, gevoelige aandoeningen moeten gekoesterd worden en steeds weer worden aangewakkerd. Onze gebeden moeten niet alleen uit woorden bestaan, maar samengaan met hartelijk zuchten. Wanneer onze ziel door het uitblijven van de verhoring in toenemende mate geoefend wordt, moeten we ons des te meer inspannen en ijverig zijn. We zien dat ook bij de Kananese vrouw.

b. Aanhoudend bidden kenmerkt zich ook door een heilige vrijmoedigheid in het gebed. Dat zien we ook weer bij deze vrouw. Geen afwijzing of geringschatting kan haar verlangen uitblussen of haar afhouden van het gebed. Haar heilige vrijmoedigheid doet haar volharden en versterkt haar hoop op verhoring. Dat zien we ook in de gelijkenis over de onbeschaamde vriend die in Lukas 11 wordt beschreven. Zo moeten ook wij dag en nacht aanhoudend bidden en in vrijmoedigheid en vertrouwen op Gods genade hopen, die Hij als een Vader wil schenken.

c. Ons gebed moet zich vooral kenmerken door een sterk aanhouden. Hoewel God de verhoring van haar gebed uitstelt, blijft de vrouw volhardend bidden. Daarom vermaant de apostel Paulus in Romeinen 12 vers 12: ‘Volhardt in het gebed.’ Het Griekse woord voor volharden duidt nadrukkelijk de inspanning van alle krachten en een uiterste volharding aan. Het woord wordt gebruikt als honden een stuk wild achtervolgen en grijpen. Zo moeten ook wij de verhoring najagen. Een bijzonder gepast voorbeeld van zo’n volharden in het gebed ligt in de geschiedenis die in Genesis 32 beschreven wordt. We lezen daar van Jakob dat hij de Heere niet wilde laten gaan, tenzij hij een zegen zou ontvangen. En we horen David in Psalm 143:6-7 smeken: ‘Ik breid mijn handen uit tot U; mijn ziel is voor U als een dorstig land. Verhoor mij haastig, HEERE, mijn geest bezwijkt; verberg Uw aangezicht niet voor mij, want ik zou gelijk worden aan hen die in de kuil dalen. Lees hierover ook Psalm 77.

d. Een aanhoudend gebed bevat een lijdzame verwachting van Gods goedheid, totdat Hij ons genadig zal zijn. De Heere houdt Zich langdurig stil en stelt de verhoring uit. Daardoor stelt God ons op de proef en oefent Hij ons geloof. Dit is vrucht van het geloof dat de grond is van onze hoop en dat onze verwachting versterkt. Om te volharden in ons gebed is daarom boven alles dit geloof nodig. Het geloof is namelijk de grond van het gedurig en volhardend gebed.

Wat was er de oorzaak van dat de Kananese vrouw zo ijverig en vrijmoedig was? Ongetwijfeld was het allereerst haar geloof in Christus als almachtige God en barmhartige Zaligmaker. Met haar gehele hart vertrouwt ze op Zijn almacht en hoopt ze op Zijn goedheid en ontferming. En ten tweede: als God Zijn genade lange tijd voor ons inhoudt, en de verhoring van ons gebed uitstelt en zelfs schijnt te onthouden, dan is de oefening van ons geloof des te nodiger. Ons geloof wordt in het bijzonder door God Zelf beproefd. Dit handelen van God gaat

regelrecht tegen ons geloof in, maar tegelijk kunnen wij ons alleen door dat geloof laten ondersteunen en versterken. Deze raad geeft God in Jesaja 50:10, waar Hij zegt: ‘Wie is er onder u, die de HEERE vreest, die naar de stem van Zijn knecht hoort? Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God.’ Iets dergelijks lezen we ook in Job 13:15. Job vertrouwde op God. Al zou God hem doden, evenwel zou hij op Hem hopen. Ook David vertrouwt dat de Heere zijn ziel zal kunnen troosten. In Psalm 42:6 zegt hij: ‘Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en zijt onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven, voor de verlossingen van Zijn aangezicht.’

De kracht van het geloof kenmerkt zich door twee werkingen. Ten eerste bewerkt het zekerheid als de gelovige tot zijn of haar vertroosting zich Gods beloften, genade en goedheid toe-eigent en Christus en de zaligheid aanneemt. En ten tweede bewerkt dit geloof een volhardend aanhouden bij de Heere.

De kracht van het geloof kan zowel uit de laatste als uit de eerste daad blijken. Daarom prijst Christus het geloof van de vrouw als een groot geloof. Door dit geloof worstelde ze met Christus en overwon Hem. En naar dit voorbeeld worden de gelovigen – of ze nu een langere of kortere tijd wedergeboren zijn – door droeve geestelijke verlatingen en aanvechtingen op de proef gesteld. Zo wordt hun geloof geoefend. Laten we wanneer ons dit overkomt, hun voorbeeld navolgen.

Laten we nu troost vinden in het volgende:

- God is zonder twijfel onze God, ook wanneer het gevoel ervan afwezig is.
- Aanvechtingen zijn er om ons geloof te beproeven en te versterken.
- God zal ons niet boven ons vermogen beproeven, maar kracht naar kruis en kruis naar kracht geven. Hij zal ons ondersteunen en doen volharden.
- Heeft God u in vroeger dagen Zijn gunst en genade doen ervaren? Denk dan tot uw vertroosting, zoals Asaf in Psalm 77, aan de genade van ouds. God is immers onveranderlijk.

Ten slotte: God zal ons gebed zeker horen en verhoren. We zullen naar het voorbeeld van de Kananese vrouw de wens van onze ziel verkrijgen. De uitkomst van ons geloof zal de zaligheid van onze ziel zijn; onze gebeden zullen in eeuwige dankzeggingen veranderd worden. We zullen dan niet alleen van de kruimels, maar ook van de volle tafel van de bruiloft van het Lam genieten. We zullen dan verzadigd worden met vreugde voor Gods aangezicht, met liefelikheden in Zijn rechterhand, ongestoord en eeuwig (Psalm 16).
AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"

Voorzitter
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: e 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl

